

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **I. P.**
státní příslušnost: X
t. č. pobyttem X
zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
se sídlem nám. 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2022, č. j. OAM-932/ZA-ZA17-K02-2021,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaný zastavil řízení o opakovaně podané žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Nadále podle něj trvaly důvody vyloučení žalobce z doplňkové ochrany. Žalobce namítá, že tomu tak není a žalovaný své rozhodnutí dostatečně nezdůvodnil. Krajský soud proto musel posoudit, kdo má pravdu.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce měl od roku 2015 udělenou doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný tehdy vyhodnotil, že by vycestování žalobce do vlasti znamenalo porušení čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. Na území ČR totiž žila jeho manželka a nezletilé děti, kteří byli na žalobci citově i materiálně závislí.
3. Doplňkovou ochranu původně žalobci udělenou na 12 měsíců pak žalovaný v únoru 2016 prodloužil o dalších 24 měsíců. V roce 2018 žalobce opět žádal o její prodloužení. Tentokrát ale neuspěl. Žalovaný shledal, že existuje důvod pro jeho vyloučení z doplňkové ochrany, protože se dopustil vážného zločinu [§ 15a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 17a zákona o azylu]. Žalobce byl totiž v roce 2016 odsouzen za spáchání zločinu kráčení daně, poplatku a podobné povinné platby [§ 240 odst. 1 a 2, písm. a) a c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník] k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na šest a půl roku. Během let 2013 až 2015 pod falešným jménem jako člen organizované skupiny dovážel do ČR tabákové výrobky neoznačené tabákovou nálepkou a způsobil tím škodu na dani ve výši zhruba 19 milionů Kč. V březnu 2018 proto žalovaný žalobci doplňkovou ochranu neprodloužil.
4. Toto rozhodnutí bylo následně předmětem soudního přezkumu. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 17. 10. 2018, č. j. 41 Az 7/2018-52, zamítl žalobu, ve které žalobce namítal zejména to, že trestný čin, za který jej odsoudili, nelze považovat za vážný zločin ve smyslu zákona o azylu, resp. směrnice č. 2011/95/EU („kvalifikační směrnice“). Proti rozsudku krajského soudu žalobce podal kasační stížnost. Nejvyšší správní soud ji však odmítl pro nepřijatelnost (usnesením ze dne 6. 6. 2019, č. j. 2 Azs 373/2018-41). Podle obou soudů žalovaný v rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany dostatečně vysvětlil, z jakých konkrétních důvodů podřadil trestní odsouzení žalobce pod pojem vážného zločinu.
5. Dne 4. 11. 2021 žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Při pohovoru v květnu 2022 uvedl, že na konci října 2021 jej podmíněčně propustili z výkonu trestu odnětí svobody. Jeho rodina (manželka a děti) žije v X. Na Ukrajinu se nemá kam vrátit. Kromě toho má spory s bratrem, který ho viní za to, že je oba odsoudili. Nyní mu vyhrožuje. Žalobce nemá zaměstnání, protože jako žadatel o mezinárodní ochranu nemůže pracovat. Od právníka ví, že výmaz z rejstříku trestů lze provést po pěti letech. Neví ale, zda to lze i dřív a kde se žádost podává. K dotazu, jak udržoval kontakt se svou rodinu během výkonu trestu, uvedl, že manželka s dětmi za ním občas přišli na návštěvu. Od roku 2016 byla výživa jejich syna výhradně na manželce. Žalobce byl bez prostředků.
6. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 5. 2022, č. j. OAM-932/ZA-ZA17-K02-2021 („rozhodnutí žalovaného“), shledal opakovanou žádost žalobce nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Konstatoval, že žalobce podává žádost o mezinárodní ochranu ze stejných důvodů, jaké uváděl u předchozí žádosti. Zejména mu jde o snahu zůstat v ČR se svou rodinou. V předchozím řízení však žalovaný shledal důvod pro vyloučení žalobce z doplňkové ochrany. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2020, č. j. 1 Azs 396/2020-37 („rozsudek prvního senátu“), se proto žalovaný zabýval tím, zda v případě žalobce i nadále důvod pro jeho vyloučení z ochrany trvá.
7. V této souvislosti žalovaný poukázal na to, že se žalobce trestné činnosti v ČR dopustil opakovaně. Nejprve mu byl v roce 1999 uložen trest odnětí svobody na 18 měsíců spolu

s trestem vyhoštění na šest let. V roce 2016 pak byl znovu odsouzen k trestu odnětí svobody na šest let a šest měsíců za zvlášť závažný zločin kráčení daně, poplatků a podobné povinné platby. Obdobné trestné činnosti se dopustil i na Slovensku. Společenskou nebezpečnost trestní i správní soudy posoudily jako velmi vysokou kvůli jejímu rozsahu, opakování a motivu, kterým byl majetkový prospěch. Tohoto jednání se žalobce dopouštěl jako držitel doplňkové ochrany. Trestnou činností žalobce způsobil škodu ve výši 19 000 000 Kč.

8. Opakovanou žádost o mezinárodní ochranu žalobce podal v době, kdy ještě neuplynula původně vyměřená doba trestu odnětí svobody. Zároveň žalobce podle žalovaného neuvedl žádné relevantní skutečnosti týkající se své osoby a trestného činu, který spáchal. V době výkonu trestu nemohl finančně podporovat svého mladšího syna. Práci si nenašel ani po svém propuštění „pro svoje osobní a blíže neověřené subjektivní přesvědčení, že jako žadatel o mezinárodní ochranu zde nemůže pracovat.“ Navíc se nezajímal o možnost zahlazení svého odsouzení. Neuvedl nic, z čeho by plynulo, že u něj pominuly důvody pro použití vylučující klauzule.
9. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobce je až do října roku 2026 ve zkušební době. Ve výkonu trestu odnětí svobody měl být původně až do roku 2023. Od propuštění žalobce z vězení do podání opakované žádosti neuplynula přiměřená doba. Za tu žalovaný považuje přinejmenším uplynutí stanovené zkušební doby. Až poté lze zhodnotit, zda již pominuly důvody vyloučení. Ze spisu nevyplynuly žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly odlišnému posouzení důvodů žalobcova vyloučení z doplňkové ochrany. Žalobce již sice vykonal uložený trest, pořád je ale v podmínce. Vzhledem k prokázané vysoké škodlivosti trestné činnosti, kterou žalobce opakovaně páchal, žalovaný dospěl k závěru, že důvody vyloučení trvají. Ohledně závažnosti jednání žalobce žalovaný poukázal na to, že trestnou činnost páchal dlouhodobě, jako člen organizované skupiny. Přímo se podílel na převozu kontrabandu a jeho prodeji odběratelům na území ČR.
10. Závěrem žalovaný dodal, že si uvědomuje, že na území Ukrajiny v současné době probíhá ozbrojený konflikt. V případě aplikace vylučující klauzule to však není relevantní. Žalovaný v tomto kontextu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2022, č. j. 53 Az 1/2022-30, ve kterém šlo o skutkově obdobný případ muže z Ukrajiny vyloučeného z mezinárodní ochrany. Ze skutečnosti, že žalobce byl vyloučen z doplňkové ochrany, nelze dovozovat, že mu nebude poskytnuta ochrana v jiných typech řízení (typicky v řízení o správním vyhoštění). Žalobce tak lze v ČR s ohledem na situaci na Ukrajině trpět, nebude však požívat výhod spojených s doplňkovou ochranou, které není pro své předchozí jednání hoden.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

11. Žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně zabýval otázkou, zda tu byly předpoklady k nepřípustnosti opakované žádosti žalobce o prodloužení mezinárodní ochrany. Žalovaný sice odkazuje na rozsudek prvního senátu, jeho požadavky na hodnocení trvání důvodů vyloučení však neaplikuje. Vůbec nezohlednil podmínečné propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody, který měl původně trvat do 30. 7. 2023. Podmínečné propuštění svědčí o tom, že chování žalobce muselo být nadstandardně dobré, vykazující zjevné znaky nápravy. Skutečnost, že je žalobce v podmínce znamená nejenom, že žalobce již byl za své činy dostatečně potrestán, ale také, že bude vést vzorný život.

12. Žalovaný neprávem vyčítá žalobci, že si po propuštění z výkonu trestu nenašel zaměstnání. Podle § 97 písm. e) zákona o zaměstnanosti lze povolení k zaměstnání vydat žadateli o mezinárodní ochranu až po šesti měsících ode dne poskytnutí údajů k žádosti. Není též pravdou, že by se žalobce nezajímal o podmínky zahlázení odsouzení. Sám uvedl, že ví, že žádat může až po pěti letech.
13. Podle žalovaného je přiměřenou dobou ke zhodnocení trvání podmínek vyloučení teprve uplynutí zkušební doby. Tento svůj závěr však blíže neodůvodňuje. Od poslední žádosti žalobce uplynuly již čtyři roky a během této doby žalobce vykonal větší část trestu odnětí svobody. Jedná se o dostatečně dlouhou dobu na to, aby žalovaný mohl zhodnotit, zda se žalobce rozhodl pro nápravu a vedení řádného života.
14. Důsledkem nesprávné aplikace vylučující klauzule žalovaný vůbec nepřistoupil k hodnocení naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Musel by totiž dospět k tomu, že u žalobce je i nadále důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Kromě toho by s ohledem na probíhající ozbrojený konflikt na Ukrajině byl i důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Válečný konflikt však žalovaný ve svém rozhodnutí prakticky nezohlednil. Žalovaný měl s ohledem na nastalou bezprecedentní situaci řádně hodnotit důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci, ne ho odkazovat na využití jiných pobytových oprávnění. Protože se žalobce na území ČR nacházel již před 24. 2. 2022, nesplňuje podmínky pro získání dočasné ochrany. Po žalobci nelze požadovat, aby ochranu svých práv řešil teprve v rámci řízení o správním vyhoštění.
15. Žalovaný považuje své rozhodnutí za zákonné. Jeho odůvodnění poskytuje odpovědi na vznesené žalobní námitky. Proto na něj žalovaný odkazuje.

IV. Posouzení věci krajským soudem

16. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba. Včas.
17. Žaloba *není důvodná*.
18. Žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu. Obecně platí, že aby opakovaná žádost byla přijatelná, musí být současně splňovat tyto podmínky: (a) cizinec uvedl (nebo se objevily) nové skutečnosti nebo zjištění, které (b) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a (c) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a (srov. § 11a odst. 1 zákona o azylu). V případě žalobce ovšem situaci komplikuje, že o jeho předchozí žádosti žalovaný rozhodl tak, že žalobce vyloučil z doplňkové ochrany. V tomto případě je posuzování opakované žádosti odlišné.
19. Vycházet lze se závěrů rozsudku prvního senátu. Ten zdůraznil, že v případě opakované žádosti podané poté, co v prvním řízení žalovaný shledal existenci důvodů vyloučení podle § 15 a § 15a zákona o azylu, nic nebrání tomu, aby žalovaný posoudil opakovanou žádost jako nepřipustnou a řízení zastavil, pokud se okolnosti relevantní pro její posouzení nezměnily. Žalovaný se v takovém případě v první fázi nebude zabývat tvrzeními žadatele ve vztahu k pronásledování či hrozbě vážné újmy ani situací v zemi původu, protože je v řízení o první žádosti nezkoumal. Naopak bude muset posoudit, zda je nadále nemožné azyl či doplňkovou ochranu udělit pro existenci stejných okolností, které vedly k použití vylučující klauzule při rozhodování o první žádosti.

20. Žalovaný zejména musí vždy zhodnotit, zda oproti řízení o první žádosti neexistují takové skutečnosti, které s přihlédnutím k povaze důvodů vyloučení vedou k závěru, že vylučující klauzuli již nelze aplikovat. Pokud by takové okolnosti existovaly, žalovaný by až poté přistoupil k věcnému posouzení důvodů pro udělení azylu či doplňkové ochrany podle § 12 a §14a zákona o azylu. V takových případech je totiž třeba sledovat účel nepřipustnosti opakované žádosti. Má vyloučit, aby se žalovaný musel opakovaně zabývat totožnými důvody žádosti. Pokud v předchozím řízení aplikoval vylučující klauzuli a věcně se nezabýval důvody pro udělení mezinárodní ochrany, pak má žalovaný povinnost – jestliže shledá, že tu již nejsou podmínky pro použití vylučující klauzule – se věcně vypořádat s důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
21. Uvedená východiska je však v případě žalobce nutné do jisté míry modifikovat. V předchozím řízení jej totiž žalovaný nevyloučil i z možnosti udělení azylu podle § 15 zákona o azylu, ale *pouze z doplňkové ochrany podle § 15a*. Jeho opakovanou žádost by proto bylo možné považovat za přípustnou ve dvou případech: (a) pokud by v novém řízení uvedl nové skutečnosti, které jsou relevantní pro použití vylučující klauzule, tzn. zejména pokud by se ukázalo, že důvody pro jeho vyloučení již s ohledem na plynutí času netrvají; anebo (b) pokud by uvedl nebo se objevily nové skutečnosti relevantní z pohledu azylu. V případě uvedeném v písm. (a) by pak nové skutečnosti svědčící o tom, že žalobci hrozí vážná újma, bez dalšího nemohly založit přípustnost opakované žádosti ve vztahu k doplňkové ochraně. Bylo by tomu tak, pouze pokud by již v případě žalobce nebylo možné aplikovat vylučující klauzuli.
22. Nemohou tedy obstát námitky, kterými žalobce vyčítá žalovanému, že se ve svém rozhodnutí nezabýval posouzením, zda žalobce i nadále splňuje důvody, pro které mu v minulosti byla doplňková ochrana udělena (rodinný život v ČR), případně zda nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany s ohledem na ozbrojený konflikt, který se odehrává na Ukrajině. Žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce trvají důvody jeho vyloučení z doplňkové ochrany. Proto se nemusel zabývat tím, zda existují nové skutečnosti, které by mohly vést k naplnění některého z důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 zákona o azylu.
23. Žalobce zároveň nenamítá, že by se u něj objevily nové skutečnosti svědčící o tom, že by mu měl žalovaný udělit azyl. Ani krajský soud takové skutečnosti neshledal. Novotou sice je rozpoutání války na Ukrajině. Ta by však měla relevanci pro případné udělení doplňkové ochrany [podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu], nikoliv azylu. Krajský soud se proto v návaznosti na žalobní námitky nyní zaměří na posouzení toho, *zda lze opravdu tvrdit, že u žalobce trvají důvody pro jeho vyloučení z doplňkové ochrany*.
24. Žalovaný má podle krajského soudu pravdu v tom, že pro posuzování, zda trvají důvody vyloučení žadatele z ochrany, hraje primární roli plynutí času. Smyslem vylučujících klauzulí je zamezit poskytnutí mezinárodní ochrany těm osobám, které jí nejsou hodny, protože se dopustily natolik závažných činů, že si jejich pachatelé mezinárodní ochranu nezaslouží. S plynutím času tak budou důvody vedoucí k vyloučení žadatele z ochrany slábnout.
25. Na relevanci času v kontextu použití vylučujících klauzulí poukazuje i *Praktická příručka Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu*, kterou ve svém rozsudku cituje také první senát. Uvádí, že při posuzování důvodů pro vyloučení žadatele lze v závislosti na vnitrostátní praxi zvážit, zda byl žadatel za činy, které vedou k vyloučení, již dostatečně potrestán. A zohlednit dobu, která uplynula od výkonu trestu podle toho, co se považuje

za přiměřenou dobu podle norem EU. Či chování žadatele od jeho účasti na činu, včetně doby strávené ve vězení atd. Přitom platí, že čím závažnější byl spáchaný čin, tím menší význam tyto faktory mají (srov. *Praktická příručka EASO: Vyloučení, leden 2017*, dostupná zde: <https://bit.ly/3FGMJGv>). Je přitom na žadateli, aby v tomto směru poskytl nutnou součinnost a spolupráci při prokazování skutečností nutných k posouzení těchto okolností.

26. Obdobně se vyjadřují i *Pokyny UNHCR pro mezinárodní ochranu č. 5 o použití vylučujících klauzulí* (dostupné zde: <https://bit.ly/3v3yA1m>), podle kterých při posuzování trvání důvodů pro vyloučení může mít význam „odčinění“ (*expiation*) trestného činu. To může nastat v případě, že si jednotlivec odpykal trest za daný trestný čin, nebo pokud od jeho spáchání uplynula značná doba. Mezi relevantní faktory, které je třeba zvažovat, patří závažnost trestného činu, plynutí času a jakékoli vyjádření lítosti dotyčného jednotlivce. Zohlednit lze i účinky milosti nebo amnestie. Ovšem některé zločiny jsou natolik závažné a ohavné, že použití vylučující klauzule bude odůvodněné navzdory existenci milosti nebo amnestie (viz bod 23).
27. Hodnotit, zda již zanikly důvody, které původně vedly k vyloučení žadatele z mezinárodní ochrany, proto lze až s jistým časovým odstupem. Jeho konkrétní délka se bude lišit zejména v závislosti na závažnosti zločinu, jehož spáchání původně vedlo k vyloučení žadatele z ochrany. Čím závažnější zločin žadatel spáchal, tím delší doba bude nutná, aby bylo možné konstatovat, že důvody vyloučení pominuly a žadatel již může těžit z možnosti udělení mezinárodní ochrany.
28. S ohledem na uvedené krajský soud musel souhlasit se žalovaným, že od spáchání trestného činu, který byl důvodem vyloučení žalobce z doplňkové ochrany, neuplynula dostatečně dlouhá doba, aby bylo možné konstatovat, že se okolnosti změnily do té míry, že žalobce již vyloučit nelze. A že by tedy jeho žádost měla být posouzena jako přípustná.
- Žalobce v průběhu řízení o opakované žádosti neuvedl žádnou skutečnost, která by se týkala otázky, zda se má ve vztahu k němu stále uplatňovat vylučující klauzule podle § 15a zákona o azylu. Žalovaný přitom řádně zdůvodnil, proč považuje důvody pro vylučující klauzuli za naplněné i nadále. V souladu s rozsudkem prvního senátu se zabýval tím, zda nedošlo k takovým změnám, pro které by již nebylo důvodu uplatňovat vůči žalobci vylučující klauzuli. Protože žalobce žádné skutečnosti týkající se své osoby a trestného činu, za který byl odsouzen, neuvedl, přihlédl žalovaný pouze ke zjevným skutečnostem. Zejména k tomu, jaká doba uplynula od posledního rozhodnutí žalovaného (necelé čtyři roky), že jeho odsouzení dosud nebylo zahlazeno [podle § 105 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku může být žalobcovo odsouzení zahlazeno nejdříve po uplynutí 10 let od vykonání trestu odnětí svobody], a že je ve zkušební době.
29. V žalobě žalobce poukazuje zejména na to, že ho trestní soud podmíněně propustil z výkonu trestu odnětí svobody. To podle něj svědčí o tom, že již byl dostatečně potrestán za svůj zločin. Žalovaný ovšem zohlednil také to, že žalobce již trest vykonal. Po zhodnocení závažnosti jeho trestné činnosti (nešlo o ojedinělé protiprávní jednání, ale úmyslnou soustavnou trestnou činnost v rámci organizované skupiny, při které vznikla vysoká škoda) však dospěl k závěru, že důvody pro jeho vyloučení nezanikly, protože od jeho propuštění z výkonu trestu neuplynula dostatečně dlouhá doba. Tomuto posouzení nelze nic vytknout. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelně

zdůvodňuje, proč něj zatím neuplynula doba dostatečná k tomu, aby bylo možné „zapomenout“ na trestní minulost žalobce.

30. Není naopak možné zjednodušeně tvrdit, že pokud žadatele podmíněně propustí z výkonu trestu odnětí svobody, zanikne tím i důvod pro jeho vyloučení z ochrany. Žalobce podal opakovanou žádost o mezinárodní ochranu zhruba měsíc po jeho podmíněném propuštění z výkonu trestu. Krajský soud považuje za rozumný výklad žalovaného, že *pokud je žalobce ve zkušební době, pak zatím nelze hodnotit, zda si s ohledem na své chování zaslouží, aby již nadále nebyl vyloučen z možnosti získat doplňkovou ochranu*. Právě zkušební doba slouží k tomu, aby bylo možné ověřit, zda se pachatel napravil a dokázal po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody dlouhodobě vést řádný život. I konkrétní soudem určena délka zkušební doby (která může v případě odsouzení za zločin činit 1 rok až 7 let) přitom odráží kromě možnosti nápravy odsouzeného také závažnost spáchaného trestného činu nebo délku neodpykané části trestu odnětí svobody. Trestní soud žalobci stanovil poměrně dlouhou zkušební dobu až na 5 let. Podmíněné propuštění svědčí o tom, že žalobce ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život (§ 88 odst. 1 trestního zákoníku). Teprve delší doba však ukáže, zda se chování žalobce dostatečně změnilo k lepšímu.
31. Krajský soud přitom netvrdí, že důvody pro aplikaci vylučující klauzule zaniknou až uplynutím zkušební doby a osvědčením žalobce. Pouze říká, že v tuto chvíli se situace žalobce nijak zásadně nezměnila oproti roku 2018, kdy žalovaný rozhodl o jeho vyloučení z doplňkové ochrany. Důvody jeho vyloučení i nadále trvají.
32. Závěrem krajský soud musí dát žalobci částečně za pravdu alespoň v jednom aspektu věci. Žalovaný neměl v neprospěch žalobce přihlídnout k tomu, že si po propuštění z vězení nenašel zaměstnání. Ono „blíže neověřené subjektivní přesvědčení“ žalobce o tom, že nemůže pracovat, ve skutečnosti vychází z § 97 písm. e) zákona o zaměstnanosti, podle kterého lze žadateli o mezinárodní ochranu vydat povolení k zaměstnání nejdříve po uplynutí šesti měsíců ode dne poskytnutí údajů k podané žádosti o mezinárodní ochranu. Pohovor se žalobcem se přitom konal v době, kdy tato doba právě uplynula. Jestliže žalobce po propuštění z výkonu trestu neměl práci, není to v žádném případě není důsledkem toho, že by se dostatečně nesnažil si ji najít. Z objektivních důvodů pracovat nemohl.
33. Podobně zavádějící je i tvrzení žalovaného, že se žalobce nezajímal o možnost zahlazení svého odsouzení. Žalobce při pohovoru uvedl, že od svého právníka ví, že o zahlazení může žádat po pěti letech. Je sice pravdou, že neznal bližší podrobnosti o fungování tohoto institutu. Krajský soud však nerozumí tomu, jakou relevanci to má pro posouzení trvání důvodů vyloučení žalobce z ochrany.
34. Tato dílčí pochybení však nemají vliv na správnost a zákonnost rozhodnutí žalovaného. Žalobce totiž tak jako tak nesplnil podmínky pro opětovné meritorní posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Neuvedl nové skutečnosti, které by měly relevanci z pohledu azylu. A zároveň pořád trvají důvody pro jeho vyloučení z doplňkové ochrany. Žalovaný proto postupoval správně, pokud jeho opakovanou žádost posoudil jako nepřípustnou a řízení o ní zastavil.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
36. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 s. ř. s.).
37. Závěrem krajský soud dodává, že neúspěch žalobce v azylovém řízení neznamená, že bude muset vycestovat na Ukrajinu. Pouze nebude požívat výhod spojených s doplňkovou ochranou. Přestože nesplňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany, nevylučuje to možnost, aby na území ČR zůstal na základě dlouhodobého víza za účelem strpění.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 20. prosince 2022

Martin Kopa, v. r.
samosoudce